

5. symbolbog og Klodshans

Af Søren Ingemann Larsen

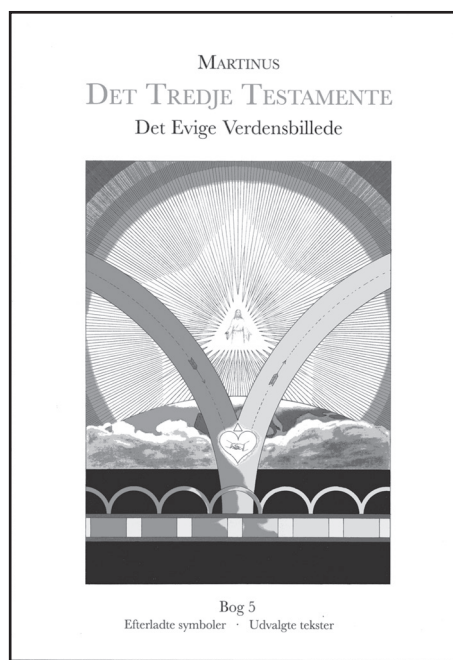
Med udgivelsen af "Den 5. Symbolbog" fortsætter Martinusinstituttet ufortrødent sin "politik" med at handle i strid med Martinus' anvisninger for, hvordan opgaven med at bevare og udgive Martinus' værk skal varetages. Og det bliver ikke rigtigere af at blive gentaget, tværtimod.

Med Søren Hahns kommentar i forrige nummer af nærværende tidsskrift (kan hentes på nyimpuls.dk) blev noget af sløret løftet for instituttets tankegang: Hvad Martinus har formuleret som en "utvetydig og klar instruks" (venligt, men bestemt) anses af instituttet blot som en "politisk tilkendegivelse" fra Martinus' side. Man behøver herefter ikke længere "rette sig" efter Martinus' specifikke anvisninger. Så længe man blot definerer det som noget "politisk", kan man mene om det og handle efter det, som man vil, således som Søren Hahn ganske rigtig konkluderer. Men det kan ikke have været Martinus' hensigt med sine udtalelser, at man bare kunne mene om dem, hvad man ville.

Instituttets indstilling karikeres fint med H.C. Andersens eventyr Klodshans, som Søren Hahn selv bruger til at illustrere sine synspunkter i sin ovennævnte artikel gående ud på, at vi - herunder ikke mindst undertegnede - i vores kritik tager tingene alt for tungt. Men det er, som om Søren Hahn ikke helt har blik for eventyrets ironi og uden videre tager eventyret for pålydende og gør Klodshans til helten.

Og så er devisen jo klar: Klodshans gør jo en dyd af ikke at studere noget som helst, og fornuften og logikken skal man da slet ikke lytte til. Det anses for gammeldags og alt for kedeligt. Det hele kan være det samme - for alt er jo bare politik. Glem dine bekymringer, bare følg dine mest vanvittige indfald og grin ad det hele, så skal guddommen nok give dig succes, og du får prinsessen.

Uanset hvad instituttet i forordet og andetsteds anfører om "Den 5. Symbolbog", er og bliver dens eksistens i strid med Martinus' utvetydige anvisninger - og tillige i strid med sund fornuft og videnskabelig redelighed. Martinus udtalte klart, at værket skulle bevares uændret, som det forelå, og der skulle ikke udgives mere efter hans død. Men allerede titlen "Den 5. Symbolbog" placerer

bogen som et fuldgyldigt medlem i rækken af Martinus' "andre" værker, og ligesom med "Den intellektualiserede Kristendom" har den den samme indpakning, samme format, samme for- og bagside med angivelse af, at også denne bog "sådan set" er forfattet af Martinus som en del af "Det tredje Testamente" (stavet "tredje" og ikke det gammeldags og oprindelige "tredie").

Så kan man indvende: skal de efterladte manuskripter og symboler bare ligge på instituttet og samle støv til evig tid, uden at nogen uden for instituttet kan få dem at se? - Nej, det skal de ikke. Alt dette skal efterhånden stilles til rådighed for enhver, og dette kan udmærket gøres, uden af dette materiale udgives, som om det var godkendt og færdiggjort til udgivelse af Martinus. Instituttet viser selv vejen med dets igangværende publicering på nettet af Martinus' korrespondance, hvor man også kan se facsimilekopier af brevene.

Martinus' testamente kunne fuldt forsvarligt være respekteret, hvis Ole Therkelsen fx havde lavet sin egen bog, hvor han efter bedste evne gav sin - nødvendigvis subjektive - version af, hvordan man kunne forestille sig, at disse symboler kunne præsenteres og forklares med udgangspunkt i Martinus' foredrag og øvrige værk. Men det, man nu gør, er, at man i bogstavelig forstand formaster sig til at sætte sig i verdensgenløseren Martinus' sted,

for "Martinus" står jo angivet som forfatter på forsiden, og bogen er en del af Det tredje Testamente.

Tankegangen er tydeligvis, at hvis nu Ole Therkelsen - med så mange - anonyme - medarbejdere som muligt fra instituttet ved sin side - gør sig rigtig, rigtig umage, så går det nok alligevel an at forsvare at udgive noget i Martinus' navn, således som det nu er sket, uanset at Martinus kategorisk frabad sig dette, og at det i sig selv er uetisk.

Bogen består af diverse udpluk fra nogle af Martinus' tekster, først og fremmest foredrag. Resultatet er et slags "patchwork", som ikke rigtig hænger sammen. Selv om hver lille "lap" i patchwork'et måtte være originale Martinuscitater, er dette jo ikke ensbetydende med, at Martinus ville have godkendt, at de indgik i dette patchwork, og at symbolerne kunne eller burde udgives på denne måde. - Hvor er respekten for en afdød forfatter, endda en verdensgenløser, og dennes utvetydige instrukser om ikke at udgive mere?

Og hvor er den videnskabelige redelighed? For manuskripterne er ikke lagt frem, så andre kan se dem. Ligesom med manuskriptet til "Den 4. Symbolbog" og "Den intellektualiserede Kristendom" holdes båndafskrifterne af Martinus' foredrag hemmelige af instituttet. - Hvorfor publiceres disse ikke, så vi alle kan kigge med? - Hvorfor dette hemmelighedskræmmeri? - Kan det være i Martinus' ånd? -

Efter fadæsen, hvor det blev afsløret, at instituttet havde "glemt" at oplyse, at i afsnittet om "OX" i "Den intellektualiserede Kristendom", var betegnelsen "OX" af Martinus tilføjet i hånden, nægter instituttet nu kategorisk at udlevere kopier af Martinus' manuskripter til interesserede. - Alt imens holdes vi hen med løse hensigtserklæringer om, at disse manuskripter "efterhånden" vil blive publiceret. Men det kan vi da ikke vente på, når det drejer sig om noget så følsomt som udgivelse og færdigbearbejdelse af Martinus' efterladte værk.

Når manuskriptet til Livets Bog uden noget som helst praktisk problem kan ligge frit tilgængeligt på nettet, hvad kan så problemet være med at publicere manuskriptet til Den 4. Symbolbog, Den intellektualiserede Kristendom og båndafskrifterne og lydfileerne til Den 5. Symbolbog? - "Problemet" kan kun være det, at vi andre, når det kommer til stykket, ikke må kigge med. Vi nægtes som seriøse videnskabelige forskere legitim adgang til kilden. Dette kan ikke være i Martinus' ånd og er - moralsk og videnskabeligt - ganske uacceptabelt.

Men alt er såre godt - og alt retter sig efterhånden. - Og mon ikke også Klodshans og hans sorgløse prinsesse i den virkelige verden til syvende og sidst måtte indse, at man ikke i længden kan tilsidesætte logik, moral og sund fornuft?

P.S.:

Efter ovenstående artikels færdiggørelse dumper Kosmos Nr. 5 - 2012 ind af døren.

Heri præsenterer Ole Therkelsen under "Nyt fra Sagen" udgivelsen af "Den 5. Symbolbog". Som en foregribelse af kritik af denne udgivelse henviser OT her uden yderligere kommentarer til det såkaldte "Gavebrev", hvori Martinus kort tid før sin bortgang overdrager ophavsretten til sit værk til Martinusinstituttet.

Da dette dokument imidlertid ikke sætter nogen som helst grænser for, hvad Instituttet kan gøre med Martinus' værk, kan dette ikke bruges som vejledning for, om der kan ændres i værket og om der kan udgives mere efter Martinus' død, og det er derfor irrelevant i denne sammenhæng. Gavebrevet omhandler udelukkende Institutets *juridiske* ret. Og denne ret kan ikke diskuteres eller bestrides. Juridisk set kan Instituttet gøre, hvad de vil med Martinus' værk.

Det væsentlige er, at Gavebrevet intet siger om Institutets *pligt og etiske/videnskabelige ansvar* i forhold til at ændre eller ikke ændre og til at udgive eller ikke udgive værker efter Martinus' død. Her må man lede andre steder. Og det er derfor, at det ikke giver nogen mening at drage Gavebrevet ind i denne sammenhæng.

Hvis man kun lader sig vejlede af Gavebrevet, kan man helt og holdent lukke øjne og ører for alt andet, herunder selveste formålsparagraffen for Institutets virke, som jo siger, at værket skal bevares uændret som det forelå ved Martinus' død.

At Instituttet i denne sammenhæng nøjes med at henvise til dette dokument, gør derfor egentlig kun sagen værre.

